

A hírhedt Babaarcú elfogása és kicsinyítése

Vannak pillanatok, légy bármilyen ügyes,
egy leszel a múmiák közül. Nincsen gyolcsom,
de betakarnak és belső szerveimet rendben felköhögöm.
A falusi orvos szerint nincs mitől félni,
a pubertás ilyen tünetekkel jár, várható még
heveny vizelés, amin csak az ökör lika segít.
Anyám helyesel, fizetségül kocsonyát lapátol
a jó doktor zsebébe, majd álomba dédelget.
Én már megöregedtem, de téged inkább
megfojtalak, mondja, mire plazmát köhögök a mellére,
és megköszönöm, hogy jó huszárnak nevelt.

A Babaarcú Feri néven ismert betyár elfogása
és testi-lelki megtörése a feladatam, rám róttá a bíró,
de szerintem ő kövér, és túl sok víz jár benne föl-alá.
Ugyanakkor bennem a jó pásztorok bizalma, akiknek
állatait vadul csonkolja a betyár és üregeiket dúlja.
A vidéket járom, egy vagyok a lóval, ami horkant,
ha megállok vizelni, pedig csak a napot köszöntöm,
mely felhorgadó virágként csúszik rá tagomra.

Zavartan álldogálok, orromat szúrja
a kicsinyítő gáz, pedig csak a bőröndért jöttem.
Már nincs élőlény a tisztáson, csak a félbevágott kentaur.
Patás lábai rugdalóznak a vértől harmatos fűben,
míg felsőteste felém mászik, hogy tüzet kérjen.
Egy utolsó cigarettát szeretne elszívni,
mielőtt végleg megválna az állati természetétől.
Mindig nehézségeim voltak a nyeregbe szállással,
mondja, majd halkán pöfékel tovább.
A bőröndöt az oltárkövön pillantom meg,
sietve felmarkolom és már rohannék is haza,
amikor meghallom az alattomos motoszkálást.

A bőröndöt kinyitva Babaarcú Feri babaarcát
pillantom meg összezsugorodva. Kicsit meg is aszalódott,
de a szája még mozog. Esküdj anyádra, hogy nem morfium,
kéri, és én megesküszöm, hiszen anyám rég halott,
a morfium pedig csak holnap érkezik meg.

A karófa veteménye

A vörös doboz oldalán három tojás
nagyságú lyuk remegett. Bolondlyukak
voltak, melyekből öreg lé folydogált,
ha éppen nem bámultak bele az árvák.
Amikor azonban kis nadrágjukban
feszengve guggoltak, akkor csoda történt,
mert a vörös doboz hirtelen elkezdett zümmögni.
Elektronikus zajok, aztán egy népdalkezdemény,
mire az árvák egymás nadrágját dörzsölgették.
Büszkeség és nemzethalál szaga terjengett.

Az egyik árva felnyögött, hogy látod a királynőt?
A másik egyre gyorsabban mozgott, mert őt
jobban lázba hozta a király, II. László,
aki éppen egy mocsáron lovagolt át.
(Az uralkodó kezén vibráltak az erek, míg
a királynőt egy vert sereg szagolgatta.)
A harmadik árva a sárkányt bámulta.

A hüllőszerű lény tojások millióit szórta szét
az ország fölött. Jutott mindenhová: a sárkunyhókba,
a harmatos fűbe, az ipari sivatagba és a királynő szájába,
aki lágy nyelv- és kézmozgással szüretelte zsákmányát.
Ebben a veteményben egyesülünk, súgták az árvák,
míg a vörös doboz egyre forrt. II. László megállt
egy domb tetején, ahol a sürgölődő janicsárok
sebesült vezéreit húzták karóba. A díszes karófán
véres tagok vergődtek, a kiáltások mégis diadalról
árulkodtak, hiszen annyi félresikerült kísérlet után
a királynő végre fiakkal ajándékozhatja meg urát.

Nemes Z. Márió (1982): költő, író, kritikus. A JAK, a FISZ, a Magyar Pen Club tagja. Legutóbbi kötete: *Bauxit* (Palimpszeszt–PRAE.HU, 2010). Budapesten él.